

adorans ait. — Precor. Glória Patri. Precor.

AD LAUDES,

Añæ. 1. Fac benigne * in bona voluntate tua, ut ædificentur Dómine muri Jerúsalem.

Ps. Miserere. cum reliquis. 189.

2. Dóminus * mihi adiutor est, non timébo quid faciat mihi homo.

3. Deus misereatur nostri, * et benedicat nos.

4. Vim virtutis suæ * oblitus est ignis : ut púertui liberarentur illæsi.

5. Sol et luna * laudate Deum : quia exaltatum est nomen ejus solius.

Capitulum. Ephes. v.

Fratres, Estóte imitatores Dei, sicut filii caríssimi : et ambuláte in dilectiõne, sicut et Christus diléxit nos, et tradidit semetípsum pro nobis oblationem et hóstiam Deo in odórem suavitátis.

Hymn. O sol salútis. et V. Angelis suis. 195.

Ad Bened. Aña. Cum fortis armátus * custódit átrium suum, in pace sunt ómnia quæ pössidet.

Oratio.

Quæsumus omnipotens Deus, vota humílium respice : atque ad defen-

sionem nostram, déxteram tuæ majestátis extendé. Per Dóminum.

AD PRIMAM.

Aña. Et cum eiecisset Jesus * dæmónium, locutus est mutus, et admiratæ sunt turbæ.

AD TERTIAM.

Aña. Si in dígito Dei * ejicio dæmónia, profecto pervénit in vos regnum Dei.

Capitul. Fratres, Estóte. ut supra.

℞. br. Ipse liberávit me, * De láqueo venántium.

Ipse. V. Et a verbo áspero. De láqueo. **Glória. Ipse.**

V. Scápolis suis obumbrábit tibi. **℞.** Et sub pennis ejus sperábis.

AD SEXTAM.

Aña. Qui non colligit mecum, * dispérgit : et qui non est mecum, contra me est.

Capitulum. Ephes. v. b

HOC enim scitote intelligentes : quod omnis fornicátor, aut immúndus, aut avárus, quod est idolórum sérvitus, non habet hereditatem in regno Christi et Dei.

℞. br. Scápolis suis, * Obumbrábit tibi. Scápolis. **V.** Et sub pennis ejus spe-

rábis. Obumbrábit. **Glória Patri. Scápolis.**

V. Scuto circúmdabit te veritas ejus. **℞.** Non timébis a timóre noctúrno.

AD NONAM.

Aña. Cum immúndus spíritus * exierit ab hómine, ámbulat per loca inaquósa, quærens réquiem, et non invenit.

Capitulum. Ephes. v. c

ERátis enim aliquándo tenebræ : nunc autem lux in Dómino : ut filii lucis ambuláte : fructus enim lucis est in omni bonitate, et justítia, et veritate.

℞. br. Scuto circúmdabit te, * Veritas ejus. Scuto. **V.** Non timébis a timóre noctúrno. Veritas. **Glória Patri. Scuto.**

V. Angelis suis Deus mandávit de te. **℞.** Ut custódiat te in ómnibus viis tuis.

AD VESPERAS.

Añæ et Psalmi de Dominica. 147.

Capitul. Fratres. Estóte. ut supra. 230.

Hymnus. Audi benigne. et V. Angelis suis. 150.

Ad Magnif. Aña. Extóllens vocem * quædam múlier de turba, dixit : Beátus venter qui te portávit,

et úbera, quæ suxísti. At Jesus ait illi : Quinimo beátí qui áudiunt verbum Dei, et custódiunt illud.

Post Vesperas diei dicuntur Vesperæ Defunctorum.

FERIA SECUNDA.

Léctio sancti Evangéllii secúndum Lucam.

Lectio j. Cap. iv. d

IN illo témpore : Dixit Jesus Pharisæis : Uti que dicétis mihi hanc similitúdinem : Médice cura te ipsum : quanta audívimus facta in Capharnaum, fac et hic in pátria tua. Et reliqua.

Homília sancti Ambrósii Episcopi.

Lib. 4. in cap. iv. Lucæ, post medium.

NON mediocris invídia próditur, quæ cívicæ caritátis oblita, in acérba ódia causas amoris inflectit. Simul hoc exémplo páriter et oráculo declarátur, quod frustra opem misericórdiæ coeléstis exspéctes, si aliénæ frúctibus virtutis invídeas. Aspernátor enim Dóminus invidórum est : et ab iis qui divína benefícia in áliis persequúntur, miracula suæ potestátis avértit. Dominicæ quippe

carnis actus, divinitatis exemplum est : et invisibilia nobis ejus, per ea, quæ sunt visibilia, demonstrantur.

R. Tollite hinc vobiscum múnera, et ite ad dómimum terræ: et cum invenéritis, adoráte eum super terram: * Deus autem meus fáciat eum vobis placábilem : et remíttat et hunc fratrem vestrum vobiscum, et eum quem tenet in vínclis. **V.** Súmite de óptimis terræ frúgibus in vasis vestris, et deférte viro múnera. — Deus.

Lectio ij.

NON otiose itaque Salvátor excúsat, quod nulla in pátria sua miracula virtútis operátus sit : ne fortassis áliquis viliórem pátriæ nobis esse debere putáret afféctum. Neque enim cives póterat non amáre, qui amáret omnes : sed ipsi se caritate pátriæ, dum invident, abdicárun. In veritate dico vobis : multæ víduæ fuérunt in diébus Eliæ. Non quia Eliæ dies fuérunt, sed in quibus Eliás operátus est : aut quia Eliás dies faciébat illis, qui in ejus opéribus lucem videbant grátie spiritalis, et

convertébantur ad Dóminum. Et ideo aperiebátur cælum vidéntibus æterna et divína mystéria : claudébátur, et fames erat, quando nulla erat cognoscéndæ divinitatis ubértas. Sed de hoc plénius díximus, cum de víduis scriberémus.

R. Iste est frater vester minimus, de quo dixerátis mihi? Deus misereátur tibi, fili mi. * Festinavitque in domum, et plorávit : quia erumpébant lácrimæ, et non póterat se continére. **V.** Attóllens autem Joseph óculos, vidit Bénjamin stantem : et commóta sunt ómnia víscera ejus super fratre suo. — Festinavitque.

Lectio iij.

ET multi leprósi erant in Judæa temporibus Eliséi Prophétæ : et nemo eórum mundátus est, nisi Náaman Syrus. Evidénter hic sermo nos Dómini salutáris infórmát, et ad stúdiu venerándæ divinitatis hortátur : quod nemo sanátus osténditur, et maculósi morbo córporis ab solútus, nisi qui religióso officio stúduit sanitáti. Non enim dormiéntibus divína beneficia, sed ob-

servántibus deferúntur. Díximus in libro álio, in vídua illa, ad quam Eliás diréctus est, typum Ecclesiæ præmíssum. Pópulus Ecclesiám congregávit, ut sequátur pópulus ille ex alienígenis congregátus. Pópulus ille ante leprósus, pópulus ille ante maculósus, priúsqum mystico baptizarétur in flúmine : idem post sacraménta baptísmatis máculis córporis et mentis ablútus, jam non lepra, sed immaculáta virgo cœpit esse sine ruga.

R. Dixit Joseph úndecim frátribus suis : Ego sum Joseph, quem vendidístis in Ægyptum : adhuc vivit pater noster sénior, de quo dixerátis mihi? * Ite addúcite eum ad me, ut possit vívere. **V.** Biénium enim est quod cœpit esse fames in terra : et adhuc restant anni quinque, quibus nec arári póterit, nec meti. — Ite. Glória Patri. Ite.

Ad Bened. Aña. Amen dico vobis, * quia nemo Prophéta accéptus est in pátria sua.

Oratio.

Cordibus nostris, quæsumus Dómine, grátiam tuam benígnus in-

fúnde : ut sicut ab escis carnálibus abstinémus ; ita sensus quoque nostros a nóxiis retrahámus excessibus. Per Dóminum.

Hodie dicitur Officium Defunctorum.

Ad Magnif. Aña. Jesus autem tránsiens * per médium illórum ibat.

Oratio.

Subveníat nobis Dómine misericórdia tua : ut ab imminéntibus peccatórum nostrórum periculis te mereámur protegénte éripi, te liberánte salvári. Per Dóminum.

FERIA TERTIA.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio j. Cap. xvij. b

IN illo témpore : Dixit Jesus discipulis suis : Si peccáverit in te frater tuus, vade, et córripe eum inter te et ipsum solum. Et réliqua.

Homília sancti Augustíni Epíscopi.

Serm. xvj. de verbis Dñi. tom. io. post initium.

Uare illum córripis? Quia tu doles, quod peccáverit in te?

Absit. Si amóre tui id facis, nihil facis : si amóre illius facis, óptime facis. Déní-

que in ipsis verbis attende, cujus amore id facere debeas, utrum tui, an illius. Si te audierit, inquit, lucratus es fratrem tuum. Ergo propter illum fac, ut lucraris illum. Sic faciendo lucraris: nisi fecisses, perierat. Quid est ergo, quod plerique homines ista peccata contemnunt, et dicunt: Quid magnum feci? in hominem peccavi. Noli contemnere. In homines peccasti.

R. Nuntiaverunt Jacob dicentes: Joseph filius tuus vivit, et ipse dominatur in tota terra Ægypti: quo audito revixit spiritus ejus, et dixit: * Sufficit mihi, vadam et videbo eum antequam moriar. **V.** Cumque audisset Jacob quod filius ejus viveret, quasi de gravi somno evigilans, ait. — Sufficit.

Lectio ij.

VIS nosse, quia in hominem peccando, peristi? Si te ille in quem peccasti, corripuerit inter te et ipsum solum, et audieris illum, lucratus est te. Quid est, Lucratus est te; nisi quia perieras, si non lucraretur te? Nam si non perieras, quomodo te lucratus est? Nemo ergo

contemnat, quando peccat in fratrem. Ait enim quodam loco Apostolus: Sic autem peccantes in fratres, et percutientes conscientiam eorum infirmam, in Christum peccatis: ideo quia membra Christi omnes facti sumus. Quomodo non peccas in Christum, qui peccas in membrum Christi?

R. Joseph. 227.

Lectio iij.

Nemo ergo dicat, quia non peccavi in Deum, sed peccavi in fratrem: in hominem peccavi, leve, vel nullum peccatum est. Forte inde dicis: Leve est, quia cito curatur. Peccasti in fratrem: fac satis, et sanatus es. Cito fecisti mortiferam rem, sed remedium cito invenisti. Quis nostrum speret regnum celorum, fratres mei, quando dicit Evangelium: Qui dixerit fratri suo, fatue; reuserit gehennae ignis? Magnus terror: sed vide ibi remedium. Si obtuleris munus tuum ad altare, et ibi recordatus fueris, quia frater tuus habet aliquid adversum te, relinque ibi munus tuum ante altare. Non irascitur Deus, quia differs impo-

nere munus tuum: te quaerit Deus magis, quam munus tuum.

R. Meménto mei. 228.

Ad Bened. Añã. Si duo ex vobis * consenserint super terram: de omni re quamcumque petierint, fiet illis a Patre meo, dicit Dóminus.

Oratio.

EXaudi nos omnipotens et misericors Deus: et continentiae salutaris propitius nobis dona concede. Per Dóminum.

Ad Magnif. Añã. Ubi duo, vel tres * congregati fuerint in nómine meo, in médio eorum sum, dicit Dóminus.

Oratio.

TUA nos Dómine protectione defende: et ab omni semper iniquitate custodi. Per Dóminum.

FERIA QUARTA.

Hodie dicuntur Psalmi Graduales.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

Lectio j. Cap. xv.

IN illo tempore: Accesserunt ad Jesum ab Jerosólymis Scribae et Pharisei, dicentes: Quare discipuli tui transgrediuntur traditionem seniorum? Et reliqua.

Homilia sancti Hierónymi Presbyteri.

Lib. 2. Comm. in cap. xv. Matthæi.

Mira Pharisæorum Scribarumque stultitia. Dei Filium arguunt, quare hominum traditiones et præcepta non servet: Non enim lavant manus suas, cum panem manducant. Manus, id est opera, non corporis utique, sed animæ lavandæ sunt, ut fiat in illis verbum Dei. Ipse autem respondens ait illis: Quare et vos transgredimini mandatum Dei propter traditionem vestram? Falsam calumniam vera responsione confutat. Cum, inquit, vos propter traditionem hominum præcepta Dómini negligatis; quare discipulos meos arguendos putatis, quod seniorum jussa parvipendant, ut Dei scita custodiant?

R. Mérito hæc. 228.

Lectio ij.

NAM Deus dixit, Honora patrem et matrem: et, Qui maledixerit patri, vel matri, morte moriatur. Vos autem dicitis: Quicumque dixerit patri, vel matri: Munus quod-

cúmque est ex me, tibi próderit : et non honorificábit patrem suum aut matrem suam. Honor in Scriptúris non tantum in salutatióibus et officiis deferéndis, quantum in eleemósynis, ac múnorum oblatiõe sentitur. Honóra, inquit Apóstolus, víduas, quæ vere víduæ sunt. Hic honor donum intelligitur. Et in álio loco : Presbyteri dúplici honóre honoránda sunt, máxime qui labórant in verbo et doctrína Dei. Et per hoc mandátum jubémur bovi trituránti os non cláudere : et dignus sit operárius mercéde sua.

℞. Dixit Ruben. 229.

Lectio iij.

PRæcéperat Dóminus, vel imbecillitates, vel ætates, vel penúrias paréntum considerans, ut filii honorarent, étiam in vitæ necessariis ministrándis, paréntes suos. Hanc providentíssimam Dei legem volétes Scribæ et Pharisæi subvertéte, ut impietátem sub nómine pietátis inducérent, docuérunt péssimos filios, ut si quis ea, quæ paréntibus offerénda sunt, Deo vovére volúerit, qui

verus est pater, oblátio Dómini præponátur paréntum munéribus : vel certe ipsi paréntes, quæ Deo consecráta cernébant, ne sacrilégii crimen incúrrerent, declinántes, egestáte conficiebántur. Atque ita fiébat, ut oblátio liberórum sub occasiõe templi et Dei, in sacerdotum lucra céderet.

℞. Lamentabátur. 229.

Ad Bened. Aña. Audíte et intelligíte * traditiónes, quas Dóminus dedit nobis.

Oratio.

PRæsta nobis, quæsumus Dómine : ut salutáribus jejúniis erudíti, a nóxiis quoque vítiis abstinentes, propitiatióem tuam facílius impetrémus. Per Dóminum.

Ad Magnif. Aña. Non lotis mánibus * manducáre, non cóinquinat hómínem.

Oratio.

Concéde quæsumus omnípotens Deus : ut qui protectiõnis tuæ grátiam quærimus, liberáti a malis omnibus, secúra tibi mente serviámus. Per Dóminum nostrum Jesum Christum.

FERIA QUINTA.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

Lectio j. Cap. iv. f

IN illo témpore : Surgens Jesus de synagoga, introívit in domum Simónis. Socrus autem Simónis tenebátur magnis fébribus. Et réliqua.

Homília sancti Ambrósii Episcopi.

Lib. 4. in Lucæ cap. iv. circa finem.

Ide cleméntiam Dómini Salvatóris : nec indignatiõe commótus, nec scélere offénsus, nec injúria violátus Judæam déserit : quin étiam ímmemor injúriæ, memor cleméntiæ, nunc docéndo, nunc liberándo, nunc sanádo, infidæ plebis demúlcet. Et bene sanctus Lucas virum ab spírítu nequitiæ liberátum ante præmisit, et subdit femínæ sanitátem. Utrúmque enim sexum Dóminus curatúrus advénerat : sed prior sanári débuit, qui prior créatus est ; nec prætermitti illa, quæ mobilitáte magis ánimi, quam pravitate peccáverat.

℞. Vidétes. 225.

Lectio ij.

Sabbato medicínæ Dóminicæ ópera cœpta significat, ut inde nova creatúra cœperit, ubi vetus creatúra ante desívit : nec sub lege esse Dei Fílium, sed supra legem in ipso princípío designáret : nec solvi legem, sed impléri. Neque enim per legem, sed verbo factus est mundus, sicut légimus : Verbo Dómini cœli firmáti sunt. Non sólvitur ergo lex, sed implétur : ut fiat renovátio hómínis jam labéntis. Unde et Apóstolus ait : Exspoliántes vos vétèrem hómínem, induíte novum, qui secundum Deum créatus est.

℞. Dixit Judas. 225.

Lectio iij.

ET bene sabbato cœpit, ut ipsum se osténderet Creatórem, qui ópera opéribus intéxeret, et prosequerétur opus, quod ipse jam cœperat : ut si domum faber renováre dispónat, non a fundaméntis, sed a culminibus íncipit sólvete vetustátem. Itaque ibi prius manum ádmovet, ubi ante desíerat : deínde a minóribus íncipit, ut ad májora pervéniat. Liberáre

a dæmone et hómnes, sed in verbo Dei possunt : resurrectionem mórtuis imperáre, divínæ solius est potestátis. Fortássis étiam in typo mulieris illius socrus Simónis et Andréæ, váriis críminum fébribus caro nostra languébat, et diversárum cupiditátum immódicis æstuábat illécebris. Nec minórem febrem amóris esse díxerim, quam calorís. Itaque illa ánimum, hæc corpus inflámmat. Febris enim nostra, avarítia est : febris nostra, libído est : febris nostra, luxúria est : febris nostra, ambítio est : febris nostra, iracúndia est.

℞. Extrahéntes. 226.

Ad Bened. Aña. Exíbant autem dæmónia * a multis clamántia, et dicéntia, quia tu es Christus Fílius Dei : et increpans non sínébat ea loqui, quia sciéabant ipsu esse Christum.

Oratio.

Magníficet te Dómine sanctorum tuorum Cosmæ et Damiáni beáta solémnitas : qua et illis glóriam sempitérnam, et openobis ineffábiliprovídentia contulísti. Per Dóminum.

Ad Magnif. Aña. Omnes qui habébant infirmos, * ducébant illos ad Jesum, et sanabántur.

Oratio.

Subjéctum tibi pópulum, quæsumus Dómine, propitiátio coeléstis amplíficet : et tuis semper fáciat servíre mandátis. Per Dóminum.

FERIA SEXTA.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio j. Cap. iv.

In illo témpore : Venit Jesus in civitátem Samariæ, quæ dicitur Sitchar : juxta prædium, quod dedit Jacob Joseph filio suo. Et reliqua. Homíliá sancti Augustíni Epíscopi.

Tract. xv. in Joannem, post initium.

MAM incipiunt mystéria. Non enim frustra fatigátur Jesus : non enim frustra fatigátur virtus Dei : non enim frustra fatigátur, per quem fatigáti recreántur : non enim frustra fatigátur, quo deserénte fatigámur, quo præsente firmámur. Fatigátur tamen Jesus, et fatigátur ab itinere, et sedet, et juxta púteum sedet, et hora

séxta fatigátus sedet. Omnia ista innuunt áliquid, indicáre volunt áliquid : inténtos nos fáciunt ; ut pulsémus, hortántur. Ipse ergo apériat et nobis et vobis, qui dignátus est ita hortári, ut díceret : Pulsáte, et aperiétur vobis.

℞. Videns Jacob. 227.

Lectio ij.

Tibi fatigátus est ab itinere Jesus. Invenimus virtútem Jesum ; et invenimus infirmum Jesum : fortem, et infirmum. Fortem, quia in principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum : hoc erat in principio apud Deum. Vis vidére quam iste Fílius Dei fortis sit? Omnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil : et sine labóre facta sunt. Quid ergo illo fórtius, per quem sine labóre facta sunt ómnia? Infirmum vis nosse? Verbum caro factum est, et habitávit in nobis. Fortitúdo Christi te creávit : infirmitas Christi te recreávit. Fortitúdo Christi fecit, ut quod non erat, esset : infirmitas Christi fecit, ut quod erat, non periret. Cóndidit nos fortitúdine

sua, quæ sívit nos infirmitáte sua.

℞. Joseph. 227.

Lectio iij.

Nutrit ergo ipse infirmus infirmos, tamquam gallína pullos suos : huic enim se similem fecit. Quóties vólui, inquit ad Jerúsalem, congregáre filios tuos sub alas tamquam gallína pullos suos, et nolúisti? Vidétis autem, fratres, quemádmódu gallína infirmétur cum pullis suis. Nulla enim ália avis quod sit mater, agnóscitur. Vidémus nidificáre pásseres quóslibet ante óculos nostros : hirúndines, cicónias, colúmbas quotidie vidémus nidificáre : quos, nisi quando in nidis vidémus, paréntes esse non agnóscimus. Gallína vero sic infirmátur in pullis suis, ut étiam si ipsi pulli non sequántur, fílios non vídeas, matrem tamen intélligas.

℞. Meménto mei. 228.

Ad Bened. Aña. Aquam quam ego dédero, * si quis bíberit ex ea, non sítiet in aetérnum.

Oratio.

Ejúnia nostra, quæsumus Dómine, benigno favóre proséquare : ut sic

ut ab alimētis abstinē-
mus in corpore; ita a ví-
tiis jejunemus in mente.
Per Dóminum.

**Hodie dicuntur Psalmi
Pœnitentiales.**

Ad Magnif. Añā. Dómi-
ne, * ut vídeo, Prophéta
es tu : patres nostri in
monte hoc adoravérunt.

Oratio.

PRæsta quæsumus om-
nipotens Deus : ut qui
in tua protectióne confi-
dimus, cuncta nobis ad-
versántia te adjuvante
vincámus. Per Dóminum.

SABBATO.

Léctio sancti Evangélii
secúndum Joánnem.

Lectio j. Cap. viij.

IN illo témpore : Per-
rêxit Jesus in montem
Olivéti, et dilúculo íterum
venit in templum. Et ré-
liqua.

Homília sancti Augustíni
Episcopi.

**Tract. xxxiij. in Joannem,
post initium.**

Esus perrêxit in
montem Olivéti, in
montem fructuó-
sum, in montem unguénti,
in montem chrísmatis. Ubi
enim decébat docére Chri-
stum, nisi in monte Oli-
vétí? Christi enim nomen
a chrísmate dictum est :

chrisma autem Græce,
Latíne únctio nominátur.
Ideo autem nos unxit, quia
luctatóres contra diábo-
lum fecit. Et dilúculo íte-
rum venit in templum, et
omnis pópulus venit ad
eum : et sedens docébat
eos, et non tenebátur, quia
nondum pati dignabátur.
Nunc jam atténdite, ubi
ab inimicis tentáta sit Dó-
mini mansuetúdo.

℟. Mérito hæc. 228.

Lectio ij.

Addúcunt autem illi
Scribæ et Pharisæi
mulierem in adultério de-
prehénsam, et statuérunt
eam in médio, et dixerunt
ei : Magíster, hæc múl-
ier modo deprehénsa est in
adultério : in lege autem
Móyses mandávit nobis
hujúsmodi lapidáre : tu
ergo quid dicis? Hæc au-
tem dicébant tentántes
eum, ut possent accusáre
eum. Unde accusáre?
Numquid ipsum in áliquo
facínore deprehénderant,
aut illa múl-
ier ad eum
áliquo modo pertinuisse
dicebátur?

℟. Dixit Ruben. 229.

Lectio iij.

Intelligámus, fratres,
admirábilem mansue-
túdinem in Dómino fuisse.

Animadvertérunt eum ní-
mium esse mitem, nímium
esse mansuétum. De illo
quippe fúerat ante præ-
dictum : Accíngere gládio
tuo circa femur tuum po-
tentíssime. Spécie tua et
pulchritúdinetua inténde,
próspere procéde, et re-
gna : propter veritátem,
et mansuetúdinem, et ju-
stítiam. Ergo áttulit veri-
tátem ut doctor, mansue-
túdinem ut liberátor, justí-
tiam ut cógitor. Propter
hæc eum esse regnatúrum
in Spíritu sancto Prophéta
prædíxerat. Cum loquerétur,
véritas agnoscebátur :
cum advérsus inimicos
non moverétur, mansue-
túdo laudabátur. Cum
ergo de duóbus istis, id
est, de veritáte et man-
suetúdi-
e ejus, inimici li-
vóre et invidia torque-
réntur; in tertio, id est ju-
stítia, scándalum posué-
runt.

℟. Lamentabátur. 229.

Ad Bened. Añā. Inclíná-
vit se Jesus, * et scribébat
in terra : Si quis sine pec-
cáto est, mittat in eam
lápídem.

Oratio.

PRæsta quæsumus om-
nipotens Deus : ut
qui se, affligéndo carnem,

ab alimētis abstinent; se-
ctándo justítiam a culpa
jejúnent. Per Dóminum
nostrum.

AD VESPERAS.

Capitulum. Galat. iv. c

Ratres, Scriptum
est, quóniam Abra-
ham duos fílios
hábuit : unum de ancilla,
et unum de líbera : sed
qui de ancilla, secúndum
carnem natus est : qui au-
tem de líbera, per repro-
missiónem : quæ sunt per
allegóriam dicta.

**Hymnus. Audi, benigne.
et 8. Angelis suis. 183.**

Ad Magnif. Añā. Nemo
te condemnávit múl-
ier? *
nemo Dómine : nec ego
te condemnábo : jam ám-
plius noli peccáre.

Oratio.

Concède quæsumus
omnipotens Deus : ut
qui ex mérito nostræ
actiónis affligimur, tuæ
grátia consolatíone respi-
rémus. Per Dóminum no-
strum.

DOMINICA IV.
IN QUADRAGESIMA.

AD MATUTINUM.

Invitat. Hymnus et reli-
qua usque ad Lectiones
ut in Psalterio. 2.

De libro Exodi.

Lectio j.**Cap. iij.**

Oyses autem pascēbat oves Jethro sóceri sui sacerdotis Mádian : cumque minasset gregem ad interióra desérti, venit ad montem Dei Horeb. Apparuitque ei Dóminus in flamma ignis de médio rubi : et vidēbat quod rubus ardēret, et non combureretur. Dixit ergo Móyses : Vadam, et vidēbo visiónem hanc magnam, quare non comburatur rubus. Cernens autem Dóminus quod pégeret ad videndum, vocávit eum de médio rubi, et ait : Móyses, Móyses. Qui respóndit : Adsum. At ille : Ne appropies, inquit, huc : solve calceamentum de pédibus tuis : locus enim, in quo stas, terra sancta est. Et ait : Ego sum Deus patris tui, Deus Abraham, Deus Isaac, et Deus Jacob. Abscóndit Móyses faciē suam : non enim audēbat aspícere contra Deum.

R. Locútus est Dóminus ad Móysen, dicens : Descēde in Ægyptum, et dic Pharaóni, * Ut dimittat pópulum meum : indurátum est cor Pharaó-

nis : non vult dimittere pópulum meum, nisi in manu forti. **R.** Clamor filiórū Israel venit ad me, vidique afflictiónem eórum : sed veni, mittam te ad Pharaónem. — Ut dimittat.

Lectio ij.

CUI ait Dóminus : Vidi afflictiónem pópuli mei in Ægypto, et clamorem ejus audívi propter duritiam eórum qui præsumunt opéribus : et sciens dolórem ejus, descēdi ut líberem eum de mánibus Ægyptiórū, et edúcam de terra illa in terram bonam, et spatiósam, in terram quæ fluit lacte et melle, ad loca Chananæi, et Hethæi, et Amorrhæi, et Pherezæi, et Hevæi, et Jebusæi. Clamor ergo filiórū Israel venit ad me : vidique afflictiónem eórum, qua ab Ægyptiis opprimuntur. Sed veni, et mittam te ad Pharaónem, ut edúcas pópulum meum, filios Israel de Ægypto.

R. Stetit Móyses coram Pharaóne, et dixit : Hæc dicit Dóminus : * Dimittite pópulum meum, ut sacrificet mihi in desérto. **R.** Dóminus Deus Hebræó-

rum misit me ad te, dicens. — Dimitte.

Lectio iij.

Dixitque Móyses ad Deum : Quis sum ego, ut vadam ad Pharaónem, et edúcam filios Israel de Ægypto? Qui dixit ei : Ego ero tecum : et hoc habébis signum, quod míserim te : Cum edúxeris pópulum meum de Ægypto, immolábis Deo super montem istum. Ait Móyses ad Deum : Ecce ego vadam ad filios Israel, et dicam eis : Deus patrum vestrórum misit me ad vos. Si dixerint mihi : Quod est nomen ejus? quid dicam eis? Dixit Deus ad Móysen : Ego sum qui sum. Ait : Sic dices filiis Israel : Qui est, misit me ad vos. Dixitque iterum Deus ad Móysen : Hæc dices filiis Israel : Dóminus Deus patrum vestrórum, Deus Abraham, Deus Isaac, et Deus Jacob, misit me ad vos : hoc nomen mihi est in ætérnum, et hoc memoriale meum in generatióne et generatióne.

R. Cantemus Dómino : glorióse enim honorificátus est : equum et ascensórem projécit in mare :

* Adjutor et protector factus est mihi Dóminus in salutem. **R.** Dóminus quasi vir pugnator, omnipotens nomen ejus. — Adjutor. **G**loria Patri. Adjutor.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Basilii Magni. **Homilia j. de jejunio, ante medium.**

Lectio iv.

Oysen per jejúnium nóvimus in montem ascendisse : neque enim áliter ausus esset vérticem fumántem adire, atque in caliginem ingredi, nisi jejúnio munitus. Per jejúnium mandata dígito Dei in tábulis conscripta suscepit. Item supra montem, jejúnium legis latæ conciliator fuit : inférius vero, gula ad idolatriam pópulum dedúxit, ac contaminávit. Sedit, inquit, pópulus manducare et bibere, et surrexerunt ludere. Quadraginta díerum labórem ac perseverántiam, Dei servo continuo jejunante ac orante, una tantum pópuli ebrietas cassam irritámque réddidit. Quas enim tábulas Dei dígito conscriptas jejúnium accépit, has ebrietas con-

trivit : Prophéta sanctísimo indignum existimante, vinolentum populum a Deo legem accipere.

R. In mari viæ tuæ, et semitæ tuæ in aquis multis : * Deduxisti sicut oves populum tuum in manu Mòysi et Aaron. **V.** Transtulisti illos per Mare rubrum, et transvexisti eos per aquam nimiam. — Deduxisti.

Lectio v.

UNO tēporis momento ob gulam populus ille per máxima prodigia Dei cultum edoctus, in Ægyptiacam idolatriam turpissime devolutus est. Ex quo si utrūque simul cōferas, vidēre licet, jejūnium ad Deum dūcere, delicias vero salutē perdere. Quid Esau inquinavit, servūque fratris reddidit? nonne esca una, propter quam primogēnita vendidit? Samuēlem vero nonne per jejūnium oratio largita est matri? Quid fortissimum Samsōnem inexpugnabilem reddidit? nonne jejūnium, cum quo in matris ventre concēptus est? Jejūnium concēpit, jejūnium nutrit, jejūnium virum effecit.

Quod sane Angelus matri præcepit, monens, quæcumque ex vite procederent, ne attingeret, non vinum, non siceram biberet. Jejūnium Prophētas genuit, potētes confirmat atque rōborat.

R. Qui persequebantur populum tuum Dōmine, demersisti eos in profundum : * Et in colūna nubis ductor eōrum fuisti. **V.** Deduxisti sicut oves populum tuum in manu Mòysi et Aaron. — Et in colūna.

Lectio vij.

Jejūnium legislatōres sapiētes facit : animæ optima custōdia, corpōris socius securus, fortibus viris munimentum et arma, athlētis et certantibus exercitatio. Hoc præterea tentationes propulsat, ad pietatem armat, cum sobrietate habitat, temperantiæ opifex est : in bellis fortitudinem affert, in pace quietem docet : Nazaræum sanctificat, sacerdotem perficit : neque enim fas est sine jejūnio sacrificium attingere, non solum in mystica nunc et vera Dei adoratione, sed nec in illa, in qua sacrificium secundum

legem in figura offerebatur. Jejūnium Eliam magnæ visionis spectatorem fecit : quadraginta namque dierum jejūnio cum animam purgasset, in spelunca meruit, quantum fas est homini, Deum videre. Mòyses iterum legem accipiens, iterum jejūnia secutus est. Ninivitæ, nisi cum illis et bruta jejunasent, ruinæ minas nequam evasissent. In deserto autem quorūnam membra ceciderunt? nonne illorum, qui carnes appetivere?

R. Mòyses famulus Dei jejunavit quadraginta diebus et quadraginta noctibus : * Ut legem Dōmini mereretur accipere. **V.** Ascēdens Mòyses in montem Sinaï ad Dōminum, fuit ibi quadraginta diebus et quadraginta noctibus. — Ut. **Gloria Patri.** Ut.

In III. Nocturno.

Lectio sancti Evangelii secundum Joānnem.

Lectio vij.

Cap. vj.

In illo tempore : Abiit Jesus trans mare Galilææ, quod est Tiberiadis : et sequebatur eum multitudo magna, quia videbant signa, quæ faciebat

super his, qui infirmabantur. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini Episcopi.

Tract. xxiv. in Joann.

Miracula, quæ fecit Dōminus noster Jesus Christus, sunt quidem divina opera, et ad intelligendum Deum de visibilibus admonent humanam mentem. Quia enim ille non est talis substantia, quæ videri oculis possit; et miracula ejus, quibus totum mundum regit, universamque creaturam administrat, assiduitate viluerunt, ita ut pene nemo dignetur attendere opera Dei mira et stupenda in quolibet seminis grano : secundum ipsam suam misericordiam servavit sibi quædam, quæ faceret opportuno tempore præter usitatum cursum ordinemque naturæ; ut non majora, sed insolita videndo stuperent, quibus quotidiana viluerant.

R. Splendida facta est facies Mòysi, dum respuerit in eum Dōminus : * Videntes seniores claritatem vultus ejus, admirantes timuerunt valde. **V.** Cumque descendisset